

Melinda Bald

Édesítsd meg

Egy mÁMORtánc pillanat

Book Dreams Kiadó 2022

Melinda Bald
Édesítsd meg
Egy mÁMORTánc pillanat

© Melinda Bald 2022 © Book Dreams Kiadó 2022
Minden jog fenntartva!

Szerkesztő: Melinda Bald
Borítóterv: Halasi Miklós
Képek forrása: Freepik

https://www.freepik.com/free-photo/lovely-couple-posing-bed_16180628.htm?fbclid=IwAR1dTnuJDnaJ5WdOECxhHTxvu1Yr9k3VkgFo5EteF2Jn2qPhQL1xPPTxM#query=couple%20bed%20couple%20in%20bed&position=35&from_view=search

Book Dreams Kiadó
info@bookdreamskiado.hu • www.bookdreamskiado.hu
facebook.com/bookdreamskiado
instagram.com/bookdreamskiado

ISBN 9789635861699

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

Meg sem kell szólalnia, így is érzem, hogy a szobában van. A testem előnti a melegség, a szívem nagyot dobban. Hangtalanul lépdél végig a nappalin. Úgy teszek mintha nem venném észre, ahogy egyre közelebb kerül hozzám. Pár centire áll meg mögöttem. Érzem a belőle áradó forróságot. Tenyerét a karomra csúsztatja. Az ujjáival játszadozva végigcirógatja a bőröm a nyakam irányába haladva. Beleborzong a testem az érintésébe. Félresimítja a hajam és egy lágy pusztit lehel a fülem tövére. Felsóhajtok ajka kellemes érintésétől.

– Mit csinálsz ilyen korán? – suttogja rekedtes, álmosságon hangozó hangon.

– Korán? – fordulok szembe vele. – Mindjárt dél van – mosolyodom el.

Közelebb lép és mindkét kezével megtámaszkodik mellettem a konyhapulton, csapdába ejtve a testem. Nem mintha menekülni szeretnék az édes fogságból.

– Szerintem akkor is korán van. Főképp a tegnapi éjszaka után – jelenik meg a kaján vigyor az arcán.

Pusztán az emlékektől elfog a vágyakozás. A Demiennel töltött idő minden egyes pillanata mámorosan édes.

A mosolya még szélesebb lesz. Egyik tenyere a kézfejemre siklik, aztán a mutatóujjával apró köröket leírva a bőrömon felfelé araszol a karomon. A szemével

követi minden mozdulatát. Érintése nyomán egyszerre borzongok meg és árad szét bennem a forróság. Veszek néhány mély levegőt, ahogy az ujjai átsiklanak a kulcscsontomon, majd végigsimítja a mellem vonalát. Közelebb hajol, ad egy puszit az arcomra, aztán még egyet és még egyet, lassan közelítve a szám felé.

Nem mozdulok, hagyom, hogy kényeztessen. A szívem őrült módon kalapál, a légzésem felgyorsul. A csókjára vágyom.

– Szóval, mire készülsz? – szólal meg, mielőtt elérné az ajkamat. Hátrál néhány lépést.

Csalódottan fújom ki a levegőt. Felizgatva lüktet a testem, ő pedig képes abbahagyni. Morcos tekintetem látva pimasz vigyora jelenik meg az arcán. Legszívesebben megragadnám a lényegét és elvenném azt, amire vágyom, de nem mozdulok. Szenvedjen csak ő is. Tisztán látható, hogy nem hagyta hidegen a kis játszadozása.

– Mézeskalácsot sütök – fordulok vissza a pult felé. Magam elé teszem a receptet.

– Mézeskalácsot? – kérdez vissza, mintha valamilyen, számára ismeretlen nyelven mondtam volna.

– Karácsony van. Ilyenkor szokták csinálni.

Ismét előnt a forróság, ahogy mögém lép és szorosan hozzám simul. Mindkét kezével megtámaszkodik mellettem.

– Azt hittem egész évben lehet csinálni – lehelete a nyakamat cirógatja.

– A mézeskalácsról beszéltem – ingatom a fejem, miközben rápillantok.

– Én is arra gondoltam – néz a szemembe ártatlanul. – Talán nem ez volt a téma? – vigyorog.

– Van kedved segíteni? – hagyom figyelmen kívül a pimaszkodását.

Elgondolkodva hümmög néhányat.

– Ha végeztünk kinyalhatom a tálát? – hajol közelebb.

A nyalás gondolata elég hozzá, hogy egy bizonyos pontom sóvárgó lüktetésbe kezdjen.

– Ha végeztünk, azt csinálsz, amit csak szeretnél. De most itt van ez a tál – nyúlok át a pult másik végébe. Gondosan ügyelek rá, hogy a fenekem a melegítőnadrágja mögött megbújó keménységhez simuljon. – Önts bele egy kilogramm lisztet! – adom ki az utasítást, miközben a tálát és a zacskót is mellé tolom.

Kelletlenül ellép tőlem, aztán bontogatni kezdi a csomagot, majd egyetlen mozdulattal a tálba önti a

teljes tartalmát. Mielőtt még bármit is szólhatna gyorsan elé teszem a következő hozzávalókat.

– Szuper. Most tegyél bele három teáskanál szódabikarbónát és tizennégy gramm mézeskalács fűszerkeveréket!

– Ez így olyan unalmas, Vadócka – szólal meg, miután mindkettő a tálban landol. – Egy kicsit érdekesebbé tehetnénk – fordul velem szembe.

Keresztbe teszem a karom a mellkasom előtt és a konyhapultnak támaszkodom.

– Miért van olyan érzésem, hogy ennek nem lesz jó vége? – nézek rá gyanakodva.

– Ugyan már, Vadócka. Tudhatnád, hogy amihez nekem közöm van, az csakis jó lehet – vigyorog rendületlenül.

Ha belemegyek a játszadozásába, akkor a mézeskalácsból semmi sem lesz. De azzal is tisztában vagyok, ha rábólintok sokkal izgalmasabb élményben lesz részem, mint néhány finom sütemény elmajszolása.

– Halljuk a részleteket – adom meg magam. Úgy teszek, mintha semmi kedvem nem lenne ehhez az egészhez, miközben a testem minden egyes kis porcikája vágyik rá.

– Segítek elkészíteni a süteményt, de a hozzávalókat úgy használom fel, ahogyan csak akarom.

– Ugye azzal tisztában vagy, a süteménybe kell, hogy kerüljenek? – világítok rá egy fontos tényezőre.

– Nyugalom, Vadócka – pöcköli meg az orrom. – A megfelelő mennyiségű hozzávaló fog a tálba kerülni – hajol közelebb és ad egy puszit az arcomra, miközben kezeit a derekamra csúsztatja, aztán tenyere a fenekemre vándorol. Megmarkolja és közelebb húz magához. Érzem ahogy minden merev centije a hasamnak feszül. – Gondosan ügyelek rá, hogy semmi se maradjon ki – suttogja a fülembe.

Ismét elfog a vágódás. Megfordul a fejemben, hagyom a fenébe a süteményt és berángatom magammal a hálósobába. Viszont a kíváncsiságom még a felizgult állapotomnál is erősebb. Tenyerem a meztelen mellkasára fektetem, aztán lassan végigsimítom, milliméterről milliméterre haladva lefelé, egészen addig, míg ujjaim el nem érik a nadrágja vonalát. Egyik kezem becsúsztatom az anyag alá. Sóvárgó sóhaj szakad fel belőle, mikor már csak néhány mozdulat választ el a keménységétől. De mielőtt megérinteném megtorpanok, aztán elhúzó a kezem és teszek hátra egy lépést.

- A következő hozzávaló harminc dekagramm porcukor – fordulok vissza a konyhapulthoz. Úgy teszek, mintha a receptre koncentrálnék, de a szemem sarkából őt figyelem. Apró mosolyra húzódik a szája.

- Ügyes, nagyon ügyes, de hiába erőlködsz, a mestert úgysem tudod túlszárnyalni – nyúl a cukor után, közben futva rám pillant, most már önelégült vigyorral az arcán.

Gondosan, már-már eltúlzott mozdulatokkal méri ki a következő hozzávalót és idegesítő lassúsággal szórja a többi mellé.

- Most pedig következzen az én felhasználási módom – dörzsöli össze a tenyerét ördögien. Mögém lép, a csípőmre simítja a kezét, bele markol és szembe fordít magával. – Erre nem lesz szükségünk – csúsztatja a kezét a ruhámat összefogó öv csomójára, aztán egyetlen mozdulattal kioldja. Az anyag szétnyílik felfedve a meztelen bőrömet.

Úgy néz végig rajtam, mintha valami ínycsiklandó finomság állna előtte. Már-már zavarba ejtő az átható tekintete. Tenyere a hasamra siklik, aztán finom cirógató mozdulatokkal elindul felfelé. Lúdbőrzik a testem a lágy érintéseitől. Mikor ujjai a melleim között suhannak végig lehunyom a szemem. Várom, hogy tenyere a halmokra simuljon. Szinte lüktet a testem a vágytól, hogy megérintse a csúcsokat. De nem ez

történik. Ujjaival a kulcscsontomat cirógatja végig, aztán kezét becsúsztatja a ruha alá. Lassan lehúzza az egyik vállamon, aztán a másikon is, végül az anyag a földre hull. Teljesen meztelenül állok előtte, készen arra, hogy azt tegyen velem, amit csak szeretne.

– Gyönyörű vagy – néz végig rajtam szenvedéllyel és vágygal telt tekintettel. – Most pedig lássuk mire lehet még használni a porcukrot – húzódik pimasz mosolyra a szája, amit annyira szeretek. Épp úgy, ahogy őt is.

Egyetlen határozott mozdulattal felültet a konyhapultra, aztán a cukorért nyúl.

– Lássuk, tudsz-e még édesebb lenni – teszi le a zacskót közvetlenül mellém. Miután megsimítja a combjaim, megmarkolja és egészen a pult széléig húz.

Belenyúl az édes porba és egy jó nagy csipetet vesz ki belőle, aztán végig szórja vele mindkét lábam, a térdemtől egészen a combom tövéig. Lehajol, ajkait lágyan a bőrömhöz nyomja. Mikor megérezem nyelve finom érintését a térdem felett, felsóhajtok. A testem lángol a vágytól és izgalomtól. Kínzó lassúsággal nyalja le a porcukrot. Minden ráérős nyelvcsapása maga a gyötrelem.

Néhány hosszú órának tűnő pillanattal később felér a combtövemig. Szörnyen nehéz uralkodni a vágy felett, hogy a fejére csúsztassam a kezem. Szeretném

megragadni és a sóvárogva lüktető pontomra húzni. Bármennyire is áhítódom utána, mégsem teszem meg. Nem szeretném elrontani ezt az izgató játékot, amitől testem minden egyes apró kis porcikája lángra lobban.

Lehunyt szemmel várom, hogy végre véget érjen az édes kínzás és érezhessem, ahogy a lágy nyelvcsapások a nedvességemen siklanak végig. De az áhított kényeztetés elmarad, helyette elhúzódik tőlem és felegyenesedik.

– Imádom, mikor ennyire vágysz rám – simítja végig az arcom, aztán a porcukros zacskó felé nyúl.

Belenyomja az egyik ujját, majd végighúzza az ajkamon. A fehér por beteríti a szám. Közelebb hajol és megcsókol. Lágy, mégis szenvedéllyel teli minden mozdulata.

– Finom, édes és csábító – suttogja a csókunkba. – Vajon máshol is ilyen ízéd van? – húzza végig a hüvelykujját az ajkamon.

Pár pillant múlva ismét puha száját érzem az enyémen. Belefeledkezem az édes csókokba, amikkel elhalmozza az arcom, a nyakam. Tenyere a térdeimre siklik, gyengéden megszorítja és szélesebbre tárja a lábam, miközben ajaka izgató játékát egy pillanatra sem szakítja meg.

Száját végighúzza a melleim között, aztán a hasamon. Alig érinti a bőröm, amitől még inkább

vágyom rá. Hangosan felsóhajtok. Elém térdel és pimaszul szexi mosollyal az arcán néz fel rám. Kivesz egy csipetet a porcukorból és a nedvesen lüktető pontomra szórja. Tekintete csupa sóvárgás és szenvedély. Hátra hajtom a fejem, lehunyom a szemem és várom, hogy elárassza a testem a bizsergés. Csupán nyelve hegyét húzza végig a nedves résen, mégis beleremeg mindenem. Erősen kapaszkodom a pult lapjába, ahogy a mozdulatai egyre szenvedélyesebbé válnak. Néhány nyelvcsapásnyira van csupán, hogy testem elárasszák a kielégülés hullámai. Hangos nyögéseim töltik meg a szobát, ahogy egyre közelebb kerülök a beteljesüléshez. De még mielőtt maga alá temethetne az orgazmus, abbahagyja a kényeztetésem.

Feláll és szorosan hozzám simul. Kemény farka a nedvességemnek feszül. Kétségbeesetten próbálok hozzá dörgölőzni, hogy megkapjam a vágyott megkönnyebbülést, de aljas módon távolabb lép tőlem. Tenyerét a csípőmre csúsztatja és egy könnyed mozdulattal leemel a pultról.

Csalódottan fújom ki a levegőt. Nem hiszem el, hogy képes volt épp a csúcs előtt abbahagyni. Megszólalni készülök, hogy kifejezzem nemtetszésem, de megelőz.

– Ne légy ilyen morcos, Vadócka. Fontos feladatunk van. A sütemény nem készül el magától – mondja úgy,

minta pár másodperccel ezelőtt nem előttem térdelt volna, hogy lenyalogassa rólam a porcukrot. – Nos, mi a következő hozzávaló? – fordul a konyhaszekrény felé és maga elé teszi a receptet. – Három darab tojás.

Ismét szóra nyitom a szám, de végül mégis meggondolom magam. Azt hiszem az ilyen helyzetekben szokták mondani, hogy édes a bosszú. Nem ő az egyedüli, aki ilyen gonoszságokra képes.

Nem foglalkozva azzal, hogy a testem szinte könyörög a kielégülés után, a hűtőhöz lépek és kiviszem belőle a tojásokat.

Lassan, egyenként töröm fel őket, miközben le nem veszem a szemem Damienről. Gondosan ügyelek rá, hogy tisztán leolvasható legyen az arcomról az ő tojásait képzelem a valódiak helyére. Nem különösebben izgatja a dolog, mert pimasz féloldalas mosollyal a szája szegletében figyeli minden mozdulatom. Láthatóan jól szórakozik a morcosságomon.

Elveszem előle a receptet.

– Most pedig következzen harminc dekagramm kissé megolvasztott margarin – koncentrálok inkább a mézeskalácsra.

Nem szól egy szót sem, csak mosolyog tovább, miközben a következő hozzávalót is a tálba teszem.

Maga elé húzza a kockás papírt.

– Kettőszázötven milliliter méz – vigyora még szélesebb lesz, ha ez lehetséges egyáltalán. Gyorsan kiméri a megfelelő mennyiséget és a tálba csorgatja.

Felém fordul.

– Lássuk, mire lehet még használni a mézet? – cirógatja meg a karom.

Azonnal felvillan a lelki szemeim előtt a kép, ahogy végigcsorgatja a testemen, majd minden cseppjét lenyalja, lassú, kízóan izgató nyelvcsapásokkal. Egy mély levegőt kell vennem, hogy csillapítsam a bennem tomboló vágyat. Azt hiszem eljött az ideje annak az édes bosszúnak.

Közelebb lépek hozzá. Tenyerem a mellkasára fektetem, majd lassan felcsúsztatom a válla irányába.

– Mi lenne, ha kicsit változtatnánk a szabályokon? – suttogom, miközben kezem a karjára siklik. – Én is megmutathatnám, mire lehet még használni a hozzávalókat – hajolok a füléhez és adok egy lágy csókot a nyakára, miközben vágyakozva felsóhajtok.

– Na, na. Ez az én ötletem volt – ellenkezik.

Nem szólok egy szót sem. Egyszerűen csak belemártom az ujjam az édes ragacsba, aztán kissé hátra döntöm a fejem, résnyire nyitom a szám, majd a mézet a nyelvemre csepegtetem.

– Már mondtam Vadócka, a mestert nem tudod túlszárnyalni. Ez az én játékom – vigyorog kihívóan, de a tekintetében azért ott csillog a vágyakozás.

Még mindig csendben maradok. Tenyerem a vállára teszem, ezután a karjára csúsztatom. Nem állít meg. Hagyja, hogy végigcirógassam a bőrét. Mikor elérem a kézfejét, megszorítom két ujját, aztán a mézbe mártom a hegyét.

– Biztos vagy benne? – dorombolom, miközben a számhoz emelem a kezét.

Először csak lágyan érintem a nyelvemmel. Körbenyalom az édes cseppeket, aztán az ajkaim közé veszem és lassan a számba csúsztatom az ujjait, épp úgy, mintha a keménységét nyelném el.

– Azt hiszem most az egyszer kivételt tehetek – vesz egy mély levegőt.

Mikor a sóhajai sóvárgó vágyakozással telnek meg, elhúzódok. Kezem ismét a mézbe mártom. Kíváncsian figyel, ahogy az aransárga sziruptól fénylő ujjam végighúzom a mellkasán, a hasa kockáin, egészen le, a nadrágból előbukkanó V-vonal tetejéig.

– Lássuk, te mennyire vagy édes – mosolygok rá kacéran. Egy lágy csókot hintek az arcára, az álla vonalára, majd a nyakára, aztán az ajkam a mellkasára siklik. Végignyalom a mézes sávot, ráérősen, kínzó lassúsággal. Érzem, ahogy megremeg a teste az

érintésem nyomán. Az utolsó nyelvcsapásokat már előtte térdelve teszem meg. Felpillantok rá, miközben a tenyerem a hasára fektetem és lassan lecsúsztatom egészen a nadráig. Az ujjam az anyagba akasztom. Még mindig őt figyelem. Ahogy a ruha egyre lejjebb csúszik rajta, úgy lesz a tekintete egyre sóvárgóbb. Tudom, hogy legszívesebben a hajamba markolna, így vezetve a mozdulataim. Mégsem teszi. Hagyja, hogy én irányítsak.

A nadrág a földön landol, én pedig farkasszemet nézek a kemény férfiasságával, ami csakis arra vár, hogy kényeztető kezek, vagyis ajkak közé kerüljön. Óriási a kísértés, hogy most azonnal a számba csúsztassam, érezzem ahogy elveszti tőlem az esztét, és a hajamba markolva adja át magát az élvezetnek. Mégis figyelmen kívül hagyom a vágyat, a bosszú ettől sokkal édesebb.

Felnyúlok és az ujjam újra a mézbe mártom, aztán a csúcstól kiindulva beborítom az egész hosszát az édes ragacssal. Felpillantok az előttem álló férfira. Vágyakozva figyelem minden egyes mozdulatom. Apró, kihívó mosolyra húzódik a szám, mielőtt közelebb hajolnék a kemény csábításhoz. Nyelvemmel megérintem a selymes makkot. Mikor a teljes hosszát végignyalom, felmordul. Újra és újra megismétlen a kényeztető mozdulatokat, a végletekig fokozva az

izgalmát. Mikor végre az ajkam közé engedem és megszívom, elégedetten felsóhajt. Megmozdítja a csípőjét, hogy még mélyebben elmerülhessen bennem. Hagyom, hogy átvegye az irányítást, egészen addig a pillanatig, míg lüktetve nem sóvárog a kielégülés után. Ekkor elhúzódom. Bevallom ez még számomra is embert próbáló feladat. Vágyom rá, hogy a darabjaira hulljon, remegve töltsen meg a szám az élvezete cseppjeivel. Érezni szeretném, ahogy a kemény farka a nedvességembe siklik, ahogy teljesen kitölt. Ehelyett felállok és a pult felé fordulok. Magam elé teszem a tálat, mintha mi sem történt volna, mintha nem remegne mindenem a vágytól.

- Most pedig alaposan összegyúrjuk a tésztát - szólalok meg, a hangom koránt sem olyan határozott, mint szeretném.

Damien nem szól egy szót sem, csak mögém lép és teljes testével hozzám simul. Bőre forró, szinte éget. Keménysége a fenekemnek feszül. Nem sok választ el attól, hogy hátra nyúljak és magamba vezessem. De ez a játék túlságosan izgalmas és izgató ahhoz, hogy ilyen hamar véget vessek neki.

- Mi lenne, ha változtatnák a szabályokon? - simítja félre a hajam a nyakamból. - Visszatérhetnénk a régi, jól bevált formulához. Tegyük még izgalmasabbá - suttogja a fülembe. - El kell érni, hogy

a másik elveszítse a fejét. Aki nyer, azé az összes sütemény – simítja végig a karom lágyan és lassan. – Mire a mézeskalács kisül, térden állva fogsz esdekeln azért, hogy mélyen és keményen benned legyek.

– Mondták már, hogy túlságosan fejlett az önbizalmad? – mosolyodom el tészta gyúrás közben.

Kellemes emlékek egész sora áraszt el, amitől nagyot dobban a szívem, egyéb testrészemre pedig nedvesítő hatással van.

– Mintha egy imádnivalóan pimasz nőszemély már említette volna – ad egy puszit a halántékomra, majd ellép a hátam mögül. Már is hiányzik a közelsége, a teste melege. – Mi a következő lépés, mielőtt még a farkamért könyörögnél? – kérdezi vigyorogva.

– Mielőtt még azért esdekelnél, hogy a számba élvezhess, ujjnyi vastagságúra nyújtjuk a tésztát és formákat szaggatunk belőle – mosolyodom el én is kacéran. Kiveszek a fiókból egy doboznyi karácsonyi mintájú süteményformát. – Olyan formát csinálsz, amilyet csak szeretnél.

Nem szól egy szót sem és nem is mozdul. Merengve figyel, ahogy mindenféle alakú mézeskalácsokat készítek. Végül leszakít egy nagyobb darabot a tésztából és formázni kezdi a kezei között.

Kíváncsian figyelem min ügyködik. Pár pillanat múlva két gömbölyű kupacot tesz a sütőpapírral kibélelt tepsibe.

– Ez mi akar lenni? – teszem fel a kérdést a gömbölyded formákat bámulva.

Válaszként egy-egy kis csúcsot tesz a tetejükre.

Karba tett kézzel fordulok felé.

– A cicik mióta karácsonyi minták? – húzom fel a szemöldököm.

– Azt mondtad, olyat csinállok, amelyet csak szeretnék – néz rám ártatlanul, de a szája sarkában bujkáló mosoly már koránt sem az. – A karácsonyról a díszes gömbök jutottak eszembe. Igazán nem tehetek róla, hogy a mellek is épp olyan gömbölyűek.

Nem reagálok, helyette én is leszakítok egy darabkát a tésztából. Gyorsan formázok belőle egy hengert és két kis golyót, majd Damien alkotása mellé teszem.

– És ez mióta karácsonyi minta? – teszi keresztbe a kezét a mellkasa előtt, engem utánozva. Kissé felém fordul és lazán a pultnak támaszkodik, miközben a pénisz alakú kreálmányom bámulja.

– A karácsonyról eszembe jutott a hó, a hóról a hóember, arról pedig a répa. Arról már igazán nem tehetek, hogy épp ilyen alakja van – vonom meg a vállam.

Ördögi vigyor jelenik meg az arcán. Közelebb lép hozzám, egészen közel, majd a fülemhez hajol.

– Milyen alakja, Vadócka? – suttogja a fülembe. Minden lélegzetvétele a bőröm cirógatja. – Mondd ki! Hallani akarom!

Gyakorlatilag semmit sem csinál, a szívem mégis majd kiugrik a helyéről és a vágyakozás újult erővel tör rám.

– Mint egy nagy – érintem meg a hasfalát. – Kemény – araszolok lejjebb. – Vastag...

Ujjam csupán milliméterekre van a férfiasságától. Mély sóhaj tör fel belőle, mikor finoman, alig érintve a selymes bőrt, végigsimítok rajta.

– Most pedig ideje megsütni őket – húzódok el. Kacéran rámosolygok, majd igazgatni kezdem a süteményeket a tepsiben.

– Ezzel meg is volnánk – veszi el tőlem a tálcát és a száznyolcvan fokra előmelegített sütőbe csúsztatja. – Ideje visszatérnünk a mi kis játékunkhoz – fordul felém. – Van tíz-tizenöt percem. Ennyi idő épp elég lesz, hogy sóvárogva könyörögj – lépne közelebb, de a tenyerem a mellkasára fektetve megállítom.

– Ne olyan hevesen. A mázat még nem készítettük el. Tudod a mézeskalácsokat díszíteni is szokták – vigyorgok rá.

– Öt perc is elég – vonja meg a vállát. – Lássuk milyen izgalmas hozzávalók várnak még ránk – húzza maga elé a receptet. – Két tojásfehérjét félig felferünk robotgéppel, majd harminc dekagramm porcukrot apránként hozzádolgozunk és keményedésig verjük – olvassa fel a süteménykészítés következő lépéseit. Elgondolkodva hümmög néhányat. – Azt hiszem ideje keményedésig verni – vigyorog pimaszul.

Egyetlen mozdulattal a pultra ültet, mintha egy könnyű tollpihe lennék. Tenyerét a combomra csúsztatja, szélesre tárja a lábaimat. Ujjait a csuklóm köré kulcsolja, majd a kezem a kemény farkára vezeti.

– Így te fogsz esdekelní előttem – szorítom meg a harcra kész szerszámot.

Mikor megmozdítom a kezem és a tenyeremben végigsiklanak a csábító centik, felsóhajt. Közelebb hajolok hozzá, a nyakába csókolok, aztán az ajkam lágyan, finoman végighúzom a kulcsontján. Puszikkal árasztom el a mellkasát, miközben enyhítek a szorításon és csupán az ujjaimmal játszadózom a selymes csúcson.

– Én nem lennék ebben olyan biztos – mély, vágytól rekedtes hangja végigbizsergeti a testem.

Tenyerét a tarkómra csúsztatja, a hajamba túr. Tincseim a kezére tekeri, így húz magához. Mélyen a szemebe néz. Tekintet csupa szenvedély, lángolás és

vágy. Aztán szája lassan az enyémhez ér. Ráérősen ízlelgeti az ajkamat. Hiába lüktet bennem a sóvárgás, hogy szenvedélyes, nyers erővel birtokoljon, hagyom, hogy gyengéden csókoljon, lustán játszadozzon nyelve az enyémmel. Minden hosszan elnyújtott mozdulat maga az édes gyötrelem. Testem szétveszíti a vágyakozás, most azonnal akarom mindenét, mégsem szeretném, ha ez az pillanat véget érne.

Mikor forró tenyere a combomra simul és milliméterről-milliméterre közelebb kerül a felhevült pontomhoz, végképp elvesztem a fejem. Érezni akarom őt, minden lehetséges módon, ahogyan csak lehet. Ujja a nedvességembe siklik és tudom, hogy elvesztem. Mindkét kezemmel a vállába kapaszkodom, ahogy mélyen elmerül bennem. Lehunyom a szemem, és teljesen átadom magam az ösztönöknek.

Ekkor kivágódik a bejárati ajtó. Megdermedve figyelem, ahogy Colton besétál a szobába, majd nyugodtan végignézi rajtunk. Ekkor tudatosul bennem, hogy Damiennel mindketten teljesen meztelenek vagyunk és egy piszkosul izgató előjáték kellős közepén tartottunk. Úgy ugrok le a pultról, mintha egy kísértet állna a szoba másik végében. Még mindig zihálva a vágytól felkapom a földről a ruhámat, és olyan gyorsan tekerem magamon körbe ahogyan csak tudom.

Colton szokás szerint rezzenéstelen arccal figyel minden mozdulatom. Nem fordul el, még csak félre sem pillant. Persze, miért is tenné?

Velem ellentétben Damien teljes nyugalommal áll a konyha közepén. Még a széles, pimasz mosoly is ott díszleg a szája szélén. Míg az én arcomon a vörös különböző árnyalatai váltják egymást, addig ő láthatóan nagyon jól szórakozik és cseppet sem zavarja ez a helyzet. Olyan lassan húzza magára a nadrágot, hogy legszívesebben odalépnék, és gyorsan felcibálnám rá azt a fránya ruhadarabot.

– Azt hiszem, egy kulcsot fogok adni nektek karácsonyi ajándékként. Egy extra nagy méretűt. Azt talán észreveszitek és nem felejtitek el használni – húzza el a száját Colton.

– Most is egy extra nagy méretűt szerettem volna használni – támaszkodik lazán a konyhapultra Damien. – Csak valaki elfelejtette, hogyan kell kopogni. Azt hiszem neked egy kolompot veszek, hogy messziről is halljunk, ha közeledsz felénk. Tudod, olyan szép nagyot, mint amit az ökrök nyakába akasztanak.

A komor robotzsaru, bosszúsan ráncolja a szemöldökét, de nem szól semmit.

Két csomót is kötök a ruhám vékony vászon övére, biztos, ami biztos. Most, hogy már nincs közszemlére téve mindenem, alaposabban végignézek Coltonon. A

szokásos morcos tekintetével bámul rám, de a rá jellemző karbatett kéz, most hiányzik. Ehelyett egy korom fekete kiscica kuporog az ölében, nagy piros masnival a nyakában. Egyszerre furcsa és szívet melengető látvány a marcona férfi, kezében egy csöppnyi kis állattal.

Értetlenül nézek rá. Sosem gondoltam volna, hogy Colton így fogom látni. Épp megszólalni készülök, mikor Damien megelőz.

- Ő az én karácsonyi ajándékom neked – húz magához gyengéden és egy lágy puszit ad a homlokomra.

- Mármint a macska, nem én – teszi hozzá Colton kedvetlenül.

Azt sem tudom mit mondjak. Erre tényleg nem számítottam. Gyorsan átkarolom Damien nyakát és szorosán átölelem.

- Köszönöm – suttogom a fülébe.

Távolabb lépek tőle. Nem mond semmit, csak engem bámul és megállás nélkül mosolyog. Megsimítom az Ámorom arcát, aztán szinte ugrándozva, mint egy gyerek, Coltonhoz sietek.

- Jaj, de édes kis bogár vagy – gügyögök. Colton úgy néz rám, mintha hirtelen két fejem nőtt volna. – A cicához beszélek. Te sem édes, sem kis bogár nem vagy szurkálódok.

Kinyújtom a kezem, hogy megsimogassam a cica puha bundáját, de ő még inkább elbújik Colton karjai között.

– Látjátok. Szegény sokkot kapott a látványtól – simítja végig a macska édes kis fejét.

– Arról volt szó, hogy telefonálsz mielőtt jössz – sétál Damien mellénk.

– Ha nem azzal lettél volna elfoglalva, hogy minél mélyebben ujjazd Lizt, akkor talán észrevetted volna, hogy többször is hívtalak – morgolódik Colton, az én arcom pedig ismét lángba borul.

Azt hiszem az iménti jelenetet nyugodtan bevésíthetem életem legkínosabb pillanatai közé.

– Ha nálam lett volna akkor észre is vettem volna. De sokkal izgalmasabb volt Lizt simogatni, mint a telefon kijelzőjét – feszegeti tovább a témát Damien.

Próbálom kizárni ennek a kettőnek a beszélgetését és inkább a cicámra koncentrálok.

– Úgy látom most már nem csak mások ártatlanságára és lelki világára vagytok veszélyesek. Nem gondoltam volna, hogy helytálló a lángra lobban a vágó kifejezés – int a fejével a konyha felé Colton.

Megfordulok és a sütőből kiáradó füst látványa fogad.

– A mézeskalácsok! – kiáltok fel.

Odarohanok és gyorsan kikapcsolom a sütőt. Mikor kinyitom az ajtaját a füst beteríti a helyiséget. A tepsit a pultra teszem és csalódottan bámulom a szénné égett süteményeket.

– Semmi baj – simítja végig a karom Damien. – Viszont úgy látom van egy, ami még így, koromfeketén is egészen életszerű – vigyorog mellettem.

Tekintetemmel követem azt a pontot, amit épp bámul. Persze, mi mást is nézne, mint az én pénisz formájú kreálmányom.

Ha nem lennék így elkeseredve a tönkrement sütemények miatt, akkor biztosan tennék valamilyen megjegyzést. De most csak csendben bámulom a mézeskalács romjait. Annyira szerettem volna, ha tökéletesen sikerül, most pedig itt hevernek szénné égve.

– Ugyan, Vadócka – simít végig újra a karomon Damien, majd maga felé fordít. Két ujjával gyengéden megfogja az állam és kissé felemeli a fejem, hogy a szemébe nézzek. – Nem olyan szörnyű tragédia ez – ad egy puszit az orrom hegyére. – Készítünk egy másik adagot – a kedves mosolya egycsapásra változik át pimasz vigyorrá. – Egészen megkedveltem a süteménysütést – siklik a tenyere az arcomra. – Igazán izgalmas elfoglaltság – hajol közelebb. – Édes és csábító – ajka csupán milliméterekre van az enyémtől.

– Komolyan nem bírtok magatokkal? – Rondít bele a pillanatba Colton. *Említettem már, hogy néha az agyamra megy ez a fickó? Na jó, inkább elég gyakran.*

– Kis híján felgyújtottátok a konyhát. Nem volt elég intő jel, hogy fogjátok vissza magatok? – vesz egy mély levegőt. Nehéz eldönteni, hogy most épp csak simán bosszús vagy némi féltékenység is vegyül a szavaiba.

Damien eltávolodik tőlem és Colton mellé lép.

– Igazán rád férne egy alapos dugás, haver – veregeti meg Damien a barátja vállát. – Akkor talán nem lennél ennyire merev. Egyébként pedig Lizzel épp komoly süteménykészítési projekten dolgozunk. Nem mindig minden csak a szexről szól – mondja ezt olyan komolyan, hogyha nem tudnám kinek a száját hagyták el ezek a szavak, még el is hinném. – Hol is tartottunk benne, Vadócka? – vakargatja az állát töprengve. – Azt hiszem a mázat akartuk épp elkészíteni – fordul most velem szembe. – Hogy is állt a receptben? Azt hiszem valami ilyesmi volt; keményedésig verjük – néz a szemebe. A tekintetében lobogó vágyakozás elég hozzá, hogy elöntse testem a forróság és a szívem egyre nagyobbakat dobbanjon.

– Reménytelenek vagytok – ingatja a fejét Colton rosszallóan. – Csörögj rám, ha már meg lehet maradni a közeletekben – veti oda Damiennek. – Gyere, Lucifer – simítja meg a cica fejét. – Menjünk, még mielőtt

olyannak leszel a szemtajúja, ami nem egy ilyen ártatlan kisállatnak való – társalog a macskával.

– Lucifer? – pillantok el Damien mellett, hogy Colton szemébe nézhessek. – Te nevet adtál a cicának? – mosolygok. – Ez olyan édes.

Na jó, talán inkább pimasz vigyor az. Esetleg az is megeshet, hogy csöppnyi gúny vegyül a szavaimba.

– Lucifer elég jó társaság. Nem beszél feleslegesen – hangsúlyozza ki az utolsó mondatot. Sarkon fordul és elindul a kijárat felé. – Ne felejtsetek el használni a kulcsot! – jegyzi meg, mielőtt bezáródna mögötte az ajtó.

– Azt hiszem az ajándékomnak, új gazdája lett – jegyzem meg.

Elmosolyodom. Hiába mutatja magát Colton keménynek, a szúrós külső mögött, némi emberi érzelem is megbújik. Bár az igaz, hogy mélyen, nagyon-nagyon mélyen.

– Hogy sikerült rávenned, hogy ő legyen a postás? – nézek kíváncsian Damienre.

– Elég volt az ellenállhatatlan kisugárzásom és a páratlan kedvességem – vigyorog önelégülten.

Keresztbe teszem a karom a mellkasom előtt.

– Ugyan, már. Le merném fogadni, hogy tudsz valami kínos dolgot róla, amivel megszaroltad – elmélkedek.

– Nem tudtad, hogy bűncselekménynek számít a rend őreinek fenyegetése – bámul rám felháborodott arckifejezéssel.

– Áruld el – lépek hozzá közelebb és megrebegtetem a pilláimat. – Na... Kérlek...

A fülemhez hajol.

– Most sokkal fontosabb feladatunk van ettől – csúsztatja a kezét a karomra. – Valamit keményedésig kell verni – siklik a tenyere a csuklómig, aztán az ágyékára húzza az ujjaim.

A nadrág mögött megbújó férfiasság már félkeményen várja a kényeztetést. Elhúzódom tőle és az ajtó felé indulnék, de Damien megragadja a karom és visszahúz magához.

– Hová ilyen sietősen, Vadócka? – lép néhány lépést előre, ezzel arra kényszerítve, hogy a konyhapultig hátráljak.

– Gondoltam nem ártana kulcsra zárni az ajtót. Nem szeretném, ha még egyszer megzavarnának minket – cirógatom meg a mellkasát az ujjam hegyével.

– Pedig igazán izgalmas a tudat, hogy bármelyik pillanatban rajtakaphatnak minket – simul hozzám.

– De az már kevésbé, mikor félbe kell hagyni azt, amit elkezdtünk – cirógatom meg az arcát. Lehunyja a

szemét, elfordítja a fejét és egy finom pusztit ad a tenyeremre.

– Akkor épp itt az ideje, hogy befejezzük, azt, amit elkezdtünk – hajol közelebb.

A nyakamba csókol. Éppen csak érintik az ajkai a bőrömet, mégis forróság fut végig az egész testemen, majd egyetlen pontba összpontosul a lábam között.

– Épp itt az ideje, hogy térden állva könyörögj nekem – morogja.

– Szóval azt szeretnéd, ha előtted térdelnék? – mosolyodom el kihívóan.

A nadrágja derekára csúsztatom a kezem, aztán lejjebb húzom. Épp csak annyira, hogy kiszabadíthassam a csábító férfiasságot. Ujjaim a keménységre kulcsolom. Lágyan siklanak a centik a tenyeremben. Minden simítás halk sóhajt csal elő belőle. Minél inkább felszül a kezemben, annál lassabbak lesznek a mozdulataim. Megmozdítja a csípőjét és nekem feszül, így ösztönözve rá, hogy gyorsítsak a tempón. De mindhiába. Ahelyett, hogy ismét ütemes pumpálásba kezdenék, a másik tenyerem a golyóira csúsztatom. Sóvárgó sóhaj szakad fel belőle, mikor mindkét kezemmel kényeztetni kezdem. Azonban hamarosan újra megtorpanok.

– Ne hagy abba! – utasít, elhaló hangon, aztán szája az enyémhez ér.

Még mindig nem mozdulok.

– Kérlek – sóhajtja.

– Ugye tudod, hogy ez azt jelenti, hogy én nyertem – csókolom meg. Finoman megszívom az alsó ajkát.

– Nem érdekel – csúsztatja az ujjait az enyémekre, aztán a tenyerébe fogja a farkát szorító kezem.

Tekintetem egészen véletlenül a pulton heverő, szénné égett mézeskalácsokra téved.

– Álljunk csak meg egy pillanatra – húzódok el és összeráncolt szemöldökkel nézek rá. – Te ezt az egészet előre eltervelted.

– Fogalmam sincs miről beszélsz – pislog rám ártatlanul.

– Persze, fogalmad sincs – keresztezem a kezem a mellkesom előtt. – Te a tökéletesség mintapéldánya, az utánózhatatlanul páratlan tehetség egészen véletlenül épp akkor veszítesz, mikor tönkrement az egész adag sütemény.

Nem szól semmit csak széles mosolyra húzódik a szája.

– Legalább próbálnál meg úgy tenni, mintha nem szórakoztatna a dolog – fújom ki a levegőt bosszúsan.

Még most sem szól semmit, csak bámul rám megfeszíthetetlen tekintettel. Olyan átható minden pillantása, hogy egészen zavarba jövök tőle.

– Azt hiszem mégis inkább én vagyok a győztes – szólal meg végre. – Én nyertem, azzal, hogy megismerhettelek, hogy az életem része lettél – simítja mindkét tenyerét az arcomra és közelebb hajol hozzám. Néhány centi választja el csupán az ajkainkat egymástól. – A világ legszerencsésebb embere vagyok, hogy minden egyes nap csókolhatlak, bárhol, ahol csak szeretném. De legfőképp azért, mert enyém lett a szíved.

Apró könnyek gyűlnek a szemem sarkába. A boldogság cseppjei. A szívem olyan gyorsan kalapál, hogy majd kiszakad a mellkasomból. A pillangók a gyomromban őrült táncra kelnek. Azt hiszem ez az érzés sohasem fog elmúlni a közelében.

Finom pusztit lehel az ajkamra, aztán még egyet és még egyet. A tarkómra csúsztatja a kezét. A lány puszik vágytól fűtött, sóvárgó csókokká változnak.

Egyik tenyere a combomra siklik. Lassan araszolva kerül egyre közelebb az érintései után vágyódó pontomhoz. Mikor végigsimít a nedvességemen beleremeg az egész testem.

– Olyan nedves vagy – suttogja a csókunkba.

– Kívánlak – sóhajtom, ahogy két ujja elmerül bennem. – Érezni akarlak – kapaszkodom a vállába.

Hátrahajtom a fejem és lehunyt szemmel élvezem, ahogy a keze egyre gyorsabban jár bennem. Minden

sejtemet átjárja a jóleső bizsergés. Még többre vágyom, mindent akarok, mindenét érzeni szeretném.

– Kérlek – suttogom a sóhajaimtól elfojtott hangon.

Késsé elhúzódik, majd megragadja a csípőm és a konyhapultra ültet. Lágyan megérinti a combjaim, aztán szélesre tárja a lábam, hogy közéjük furakodhasson. Minden egyes kemény centije a nedves résemnek feszül.

– Szóval azt szeretnéd, ha benned lennék – suttogja, miközben csókokkal árasztja el a vállam, nyakam. – Mélyen... – mozdítja meg a csípőjét – Keményen... - érzem, ahogy a selymes makkja lassan becsúszik a farka után epedező barlangba.

– Akarlak – húzom magamhoz még közelebb.

Lüktetek a vágytól, hogy végre érzhessem minden centijét. A pult lapjába kapaszkodom, mikor teljesen elmerül bennem. Mindvégig a szemebe néz. Tekintetébe gyengédség, szenvedély és állatias vágy keveréke vegyül. Leírhatatlan érzés, ahogy teljesen kitölt, hozzám simul, rám néz. Mámoros pillanat, amivel képtelen vagyok betelni.

Sóhajaink töltik be a szobát. Egymásba fonódva, egymás tekintetét keresve adjuk át magunkat az élvezetnek. Lökései egyre erőteljesebbek lesznek. Elérjük a pontot, mikor már a nyers, állatias ösztönök irányítanak minket. A sóhajok hangos nyögésekké,

kéjes sikolyokká változnak. Remegve, egymásba kapaszkodva élvezünk el. A kielégülés hullámai újra és újra végigszáguldanak a testemen, mintha sosem akarna végetérni.

Levegő után kapkodva dönti a fejét a vállamra. Olyan szorosan ölelem magamhoz, ahogy csak tudom.

Mikor kissé csillapodik az élvezet okozta eufória, távolabb húzódik. Tenyerét az arcomra simítja. Mélyen a szemembe néz, aztán ajka lágyan az enyémhez ér.

– Szeretlek, Vadóckám – mormolja a csókunkba.

– Én is szeretlek – suttogom. – Olyan nagyon szeretlek – támasztom a homlokom az övének.

VÉGE